

Αστυνομική βία: όχι άλλο κάρβουνο!

18/Δεκ/2019 00:03

 Του Κωνσταντίνου Δούβλη, Ph.D. *

Τις τελευταίες μέρες νιώθω ότι βιώνω ένα φαινόμενο που επιστημονικά δεν είναι υπαρκτό. Έχω γίνει χρονοταξιδιώτης!

Σε μια εποχή που λόγω ηλικίας δεν βίωσα.

Στα μαύρα χρόνια της χούντας.

Διάφοροι "διανοούμενοι" ακούνε ουρλιαχτά από το ΑΤ. Εξαρχείων και με μεταφέρουν σε όσα έχω διαβάσει για το ΕΑΤ-ΕΣΑ! Οι δρόμοι μας έχουν γεμίσει από "μαύρα κοράκια με νύχια γαμψά" που είναι ντυμένα με αστυνομικές στολές και απειλούν τα δικαιώματά μας. Προχθές θέλησα να ρωτήσω ένα κλιμάκιο αστυνομικών στο κέντρο προς τα πού θα πρέπει να πάω για ένα ραντεβού μου και φοβήθηκα... Λες να καταλήξω και εγώ σε κανένα κολαστήριο και να ζήσω το δικό μου "εξπρές του μεσονυχτίου";

Ασεκαλύτερα, ρώτα κανέναν περιπτερά...

Ειδικά μάλιστα προχθές, νόμισα ότι άκουσα να δέρνουν κάποιον στην ταράτσα και μου ήλθε στο μυαλό το Θεοδωρακικό "χτυπούν το βραδυ στην ταράτσα τον Ανδρέα" που είχε γραφτεί για τον αείμνηστο Ανδρέα Λεντάκη.

Ομπαμπούλας της δεξιάς βγήκε από το χρονοντούλαπο... "Τακ –τακ εσύ, τακ-τακ και εγώ"...

Δεξέρω αν γελάσατε. Δε ξέρω καν αν όλα όσα ακούμε εσχάτως είναι για γέλια ή για κλάματα. Ξέρω όμως πως δε μας πήρε πολύ καιρό να ξαναπάμε από την ελπίδα στην φαιδρότητα και να κυριαρχήσει η (πολυαγαπημένη μας) σαχλαμάρα στην επικαιρότητα. Κι όμως όλα ξεκίνησαν πολύ ελπιδοφόρα προ μηνών...

Το πρόσφατο εκλογικό αποτέλεσμα γέμισε το σύνολο σχεδόν της κοινωνίας με αισιοδοξία. Ακόμα και αυτούς που δεν ψήφισαν τον κυβερνών κόμμα... Η επιστροφή στην κανονικότητα –όπως και αν την αντιλαμβάνεται κανείς– ήταν το ζητούμενο και φαίνεται ότι εν πολλοίς, ο στόχος επετεύχθη. Φυσικά και δεν λύσαμε μονομιάς τα προβλήματα μας. Μαγικό ραβδί δεν υπάρχει και δεν υπήρχε ποτέ στον μάταιο τούτο κόσμο. Ασχέτως αν εμείς ως συναισθηματικός λαός πιστέψαμε προ ετών στην πολιτική του τσαμπουκά, του "δε πληρώνω" και του "τα αλλάζω όλα με ένα νόμο και ένα άρθρο".

Αυτά είναι πλέον πίσω μας. Σωστά; Φοβάμαι πως όχι. Διότι η γενεσιουργός αιτία των δεινών μας δεν έχει εξαιρεθεί.

Αναφέρομαι και πάλι στη νοσηρή μας νοοτροπία που απ ό,τι φαίνεται, θα μας ταλανίζει για πολλά χρόνια ακόμα προτού αποφασίσουμε να την ξεριζώσουμε σαν καρκίνωμα.

Δυστυχώς οι εκλογικές διαδικασίες δεν επαρκούν για να επέλθει ριζικός μετασχηματισμός της κοινωνίας. Διαφορετικά δεν θα ζούσαμε φαιδρότητες και δεν θα ακούγαμε ανοησίες περί "αστυνομικού κράτους" κάθε φορά που τα σώματα ασφαλείας προσπαθούν να κάνουν τη δουλειά τους υπό εξαιρετικά αντίξοες συνθήκες.

Θα είχαμε επίσης ωριμότερους βουλευτές που θα ασκούσαν σοβαρό και θεσμικό κυβερνητικό έλεγχο και δεν θα μηρύκαζαν πεζοδρομιακά σχόλια μίσους σαν το αποτρόπαιο "μπάτσοι γουρούνια δολοφόνοι".

Αναρωτιέμαι πώς η συγκεκριμένη βουλευτίνα αντίκρισε το επόμενο πρωί τα "γουρούνια δολοφόνους" που την συνόδευσαν μέχρι τα βουλευτικά έδρανα...

Κιόμως η εν λόγω κυρία καθώς και άλλοι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ που την συναγωνίστηκαν σε φαιδρότητα, εκπροσωπούν ένα κομμάτι της κοινωνίας που συντάσσεται με αυτές τις ιδιότυπες λογικές.

Που βλέπει την αστυνομία ως ταξικό εχθρό. Που θεωρεί τους σύγχρονους αστυνομικούς "παιδιά της χούντας"... Μερικοί μάλιστα ακόμα τους αποκαλούν "χωροφύλακες", καταδεικνύοντας την αδυναμία τους να προσαρμοστούν στα δεδομένα του 21ου αιώνα.

Ευτυχώς το ρεύμα αυτό δεν είναι πλειοψηφικό. Αλλά τι τους νοιάζει; Με την πραγματικότητα δε τα πήγαιναν ποτέ καλά.

Μερικές λοιπόν παραδοχές που έχουν χαρακτήρα ανακεφαλαίωσης. Άλλωστε ποτέ δεν έκαναν αυτοκριτική για ποιο λόγο έχασαν τις εκλογές. Ίσως αυτά τους βοηθήσουν.

Ονυν πρωθυπουργός, εκτός από τα θέματα της οικονομίας και της φορολογίας τα οποία και υλοποίησε τις πρώτες μέρες μετά την εκλογή του, βάσισε την προεκλογική του εκστρατεία στα θέματα της ασφάλειας, της ανομίας και της εγκληματικότητας.

Μέχρι και την Παρασκευή πριν τις εκλογές, την τελευταία μέρα που επιτρεπόταν πολιτική δραστηριότητα, δήλωνε σε κάθε βήμα και με απολύτως κατηγορηματικό τρόπο ότι ο νόμος περί ασύλου θα καταργηθεί, ότι η αστυνομία θα αφεθεί ελεύθερη να πατάξει το έγκλημα και την παραβατικότητα και ότι οι πόλεις πια δεν θα είναι έρμαιο του κάθε κατσαπλιά.

Δήλωνε επίσης ότι οι φυλακές θα μεταφερθούν στο υπ. Προστασίας του Πολίτη και πως το δόγμα ασφαλείας θα προσαρμοστεί στα σύγχρονα παγκόσμια δεδομένα.

Μπαχαλάκηδεςτέλος. Ξεκάθαρη δήλωση. Ξεκάθαρη δέσμευση.

Δυσεικοσιτετράωρα αργότερα, ο ελληνικός λαός του έδωσε απόλυτη πλειοψηφία. Θυμίζω στους "δημοκράτες" του ΣΥΡΙΖΑ ότι δεν υπάρχει πιο άμεση λαϊκή εντολή από αυτήν!

Την Παρασκευή να δηλώνεις κάτι και την Κυριακή να σε ψηφίζουν! Ο λαός ενέκρινε την ατζέντα της ασφάλειας διότι την είχε ανάγκη! Η ασφάλεια των πολιτών από αυτονόητη προϋπόθεση για ομαλή κοινωνική ζωή και πρόοδο, είχε καταστεί στα χρόνια του ΣΥΡΙΖΑ ζητούμενο αγαθό που είχε τεθεί υπό αμφισβήτηση.

Τιακολούθησε λοιπόν;

Ανέλαβουπουργός γνώστης του αντικειμένου, με περγαμηνές και μετρήσιμες επιτυχίες στον τομέα της ασφάλειας, ο οποίος καμία σχέση δεν έχει πολιτικά με την κυβερνώσα παράταξη.

Η επιλογή του σηματοδότησε την ανάγκη για άμεσα αποτελέσματα και τον συμβολισμό της θεωρίας ότι το αγαθό της ασφάλειας δεν αφορά κομματική ατζέντα της δεξιάς, αλλά επιτακτικό κοινωνικό αίτημα.

Έναπολιτικό σύστημα – και κατ' επέκταση – ένας λαός - σοβαρός, απαλλαγμένος από συμπλέγματα κοινωνικού αυτισμού, θα είχαν μόνο θετικά λόγια για μια ατζέντα που δεν είναι κυβερνητική, αλλά εθνική.

Και φυσικά δεν θα τολμούσαν να χαρακτηρίσουν έναν υπουργό με σοσιαλιστικό παρελθόν ως... ακροδεξιό!

Εδώ όμως, έχουν ακροατήριο.

Συνεχίζουν να παρέχουν πολιτική κάλυψη στους κάθε λογής ασχημονούντες, πιστεύοντας ότι ενισχύουν το φιλολαϊκό τους προφίλ. Επαίρονται για την απόπειρα αποποινικοποίησης της χρήσης μολότοφ που έγινε με τον προηγούμενο ποινικό κώδικα και ακόμα αναρωτιούνται "ποιος πέθανε ποτέ από μολότοφ". Προφανώς η τραγωδία της Μαργίτ δεν τους αφορά διότι τότε κήκαν ταξικοί τους αντίπαλοι...

Γνωστά και χιλιοειπωμένα. Αλλά όχι δεδομένα. Εξ ου και η χρησιμότητα της επανάληψης...

Η αστυνομία τους ενοχλεί ταξικά. Αφού δεν κατάφεραν να την φέρουν σε πλήρη απαξία κατά τη

διάρκεια του κυβερνητικού τους βίου, προσπαθούν να την λοιδορήσουν από τα έδρανα της αντιπολίτευσης.

Η επιστροφή του αντιπολιτευτικού λόγου του ΣΥΡΙΖΑ στα περιχαρακωμένα "γουνανάδικα" του 3%, αποτελεί τρανή απόδειξη ότι η ψευδαίσθηση που έτρεφαν μερικοί πως το κόμμα θα αλλάξει μορφή και θα γίνει θεσμικό ήταν πιο μεγάλη και από το "σκίσιμο του μνημονίου"...

Δυστυχώς κυβερνητική εμπειρία δεν έδρασε ως καταλύτης για τον ΣΥΡΙΖΑ και τα στελέχη του.

Ενσωματώνοντας ό,τι πιο παλαιοκομματικό και κυνικό στοιχείο είχε η ελληνική κοινωνία, είδε την εξουσία ως φέουδο και όχι ως φορέα πολιτικής ωρίμανσης και κοινωνικοπολιτικού μετασχηματισμού.

Συνθήματαμίσους και πολιτικές ιαχές του περιθωρίου, βρίσκουν πάντα ευήκοα ώτα ανάμεσα στους ψηφοφόρους του σύριζα.

Λογικό.

Τομίσος και την οργή εκμεταλλεύτηκαν ως πολιτικά εργαλεία για να έλθουν στην εξουσία. Αυτό το "τροπάριο" ξέρουν, αυτό θα επαναλαμβάνουν ως χαλασμένο πικ απ μιας άλλης εποχής. Χωρίς να αντιλαμβάνονται ότι οι εποχές άλλαξαν.

Κουράζω είμαι βέβαιος, αλλά δεν θα κουραστώ να επαναλαμβάνω βασικούς πυλώνες λειτουργίας Σωμάτων ασφαλείας σε δυτικού τύπου δημοκρατίες.

Η αστυνομία έχει το μονοπώλιο της βίας το οποίο είναι αποκλειστικά κρατικό! Αυτή το χρησιμοποιεί, αυτή λογοδοτεί.

Απέναντι στο νόμο (μέσω δικαστικών ελέγχων) και απέναντι στον κυρίαρχο λαό μέσω των εκλογών όπου αποτιμάται ο πολιτικός της έλεγχος. Η δημοκρατία έχει πολλές ασφαλιστικές δικλείδες για να ελέγχει τα κρατικά όργανα.

Ευτυχώς, διότι οι δικαστές των τηλεπαραθύρων θα είχαν ήδη στείλει στη σύγχρονη λαιμητόμο το σύνολο της ΕΛ.ΑΣ...

Ευτυχώς επίσης που μια φωτογραφία δεν αποτελεί το μοναδικό κριτήριο καταδίκης. Διότι δεν δείχνει τι προηγήθηκε.

Διότι δε μας "φωτογραφίζει" τις συνθήκες της στιγμής κάτω από τις οποίες έγινε μια πράξη.

Μια παλιά απόφαση Αμερικανικού δικαστηρίου σε ζήτημα αστυνομικής βίας, ανέφερε ότι η απόφαση πρέπει να ληφθεί με βάση τις ιδιαίτερες συνθήκες του χωρο-χρόνου κάτω από τις οποίες έδρασαν τα αστυνομικά όργανα και όχι βάσει της - εκ των υστέρων - ανάλυσης του "καναπέ".

Ο αστυνομικοί πρέπει να αποφασίσουν σε δευτερόλεπτα σχετικά με την ύπαρξη ή μη ενός

κινδύνου.

Δενέχουν την πολυτέλεια να αναλύσουν ενδελεχώς την κατάσταση μεταξύ τυρού και αχλαδιού όπως κάνουν οι περισπούδαστοι τηλεοπτικοί αναλυτές.

Στις ΗΠΑ λένε ότι "τον γιατρό, τον δικηγόρο και τον Αστυνομικό τον βρίζουν 99 φορές μέχρι να έλθει η 100η που θα τον χρειαστούν".

Εύχομαι στους μεγάλοσχημους βουλευτές, δημοσιογράφους και αναλυτές που με περισσή ευκολία επικρίνουν μάχιμους που παίζουν τη ζωή τους, να βρεθεί κάποιο "γουρούνι δολοφόνος" έγκαιρα όταν τον χρειαστούν.

Γιανα μπορούν στη συνέχεια να τον βρίσουν...

** Ο κ. Κωνσταντίνος Δούβλης είναι εγκληματολόγος, διδάκτωρ Κοινωνιολογίας της Αστυνόμευσης.*

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)